

[Arbejdsministeren]

at bekæmpe arbejdsløsheden, og her tror jeg, det er meget væsentligt det, man siger om, at det må i hvert fald ikke gå ud over beskæftigelsen, hvis man skal gå i gang med dette. Derfor er det også væsentligt, at man analyserer tingene, og det er også væsentligt, som jeg synes det er fremhævet af mange, vel af næsten alle ordførere, at det her er altså arbejdsmarkedets kompetence.

Så er der fremsat to dagsordensforslag, og dem har jeg siddet og lyttet til under debatten, interesseret naturligvis, og jeg har også siddet og læst dem grundigt.

Det første dagsordensforslag er fremsat af fru Lilli Gyldenkilde og hr. Svend Auken, og det er jo et meget bemærkelsesværdigt dagsordensforslag, for hvis man nu ser på, hvordan der står: Af Lilli Gyldenkilde og Svend Auken, kan man sige: ja vel, det er da i hvert fald en nydannelse, for tidligere har det da været sådan, at socialdemokratiet var det store arbejderparti og også det store arbejderparti i Danmark, der havde tilknytningen til LO, men nu ser vi så, at ikke alene fremsætter socialdemokratiet et dagsordensforslag sammen med SF, det er også således, at socialdemokratiet lægger sig bagefter SF. Der står »Af Lilli Gyldenkilde og Svend Auken«, og det er fru Lilli Gyldenkilde, der fremsætter det. Så kunne man jo rejse det spørgsmål, om det, der er kommet ud af dette selvransøgelsesmøde, som socialdemokratiet har haft her op til weekenden sammen med den danske fagbevægelse, er, at man skal lægge sig efter SF, men det må jo sådan set socialdemokratiet selv svare for.

Jeg skal sige, at regeringen ikke kan modtage det af SF og socialdemokratiet stillede dagsordensforslag.

Så er der et dagsordensforslag fra fru Lone Dybkjær, og her vil jeg nok, da det er fremsat af fru Lone Dybkjær og det radikale venstre alene, beskæftige mig mere med substansen i det radikale dagsordensforslag, fordi det indeholder sådan set en række elementer, som jeg synes man bør beskæftige sig med.

Der står: »Folketinget opfordrer regeringen til som led i en stram indkomstpolitik for alle indkomstgrupper. . .«. Det vil sige, at folketinget, hvis denne dagsorden skulle få et flertal, erkender, at der er behov for, at vi fortsat fører en stram indkomstpolitik, og det

er jeg og regeringen meget enig i at der er behov for.

Så er der spørgsmålet om, hvordan »alle indkomstgrupper« skal defineres. Det er klart, at det er selvfølgelig dem, der skal forhandle ved de kommende overenskomstforhandlinger, men det har også været inde i debatten, at det måske også kunne ses i en lidt bredere sammenhæng i forbindelse med en eventuel skattereform, og her kan jeg oplyse, at skatteministeren kommer med en redegørelse til folketinget om regeringens planer omkring en skattereform. Det vil da også være rimeligt, at man så drøftede disse ting med arbejdsmarkedets parter.

Så siger det radikale venstre, at det, man ønsker sig, er, at man får egentlige konsekvensanalyser af nedsat arbejdstid for det private arbejdsmarked. Det synes jeg egentlig også er væsentligt, for det er jo meget nemt her at gå op og sige, enten hvordan kan man løse arbejdsløsheden uden at nedsætte arbejdstiden, eller nu må vi altså se at få gjort noget ved det her. Vi er nødt til, og så kommer jeg altså til at gå tilbage til vores gamle redegørelsesdebat, at finde ud af: hvis man nedsatte arbejdstiden, ville det så virkelig betyde en stigning i beskæftigelsen, og ville det have alle disse konsekvenser, som nogle taler om, eller ville vi støde på nogle flaskehalse? Vi har i dag allerede sektorer, hvor der er mangel på arbejdskraft, og inden for det område hjælper det jo ikke rigtig noget at nedsætte arbejdstiden. Men hvad vil egentlig konsekvenserne blive af det?

Så ønsker man fra de radikales side at få en lignende analyse af, hvordan det vil virke inden for den offentlige sektor, hvis man eventuelt foretog en arbejdstidsnedsættelse dér, hvor man både skal se på virkningerne for beskæftigelsen og også andre væsentlige forhold.

Jeg vil sige, at regeringen har hele tiden haft i tankerne, at man skulle have trepartsdrøftelser op til de kommende overenskomstforhandlinger. Det har været min opfattelse, at det var ikke noget, man skulle starte på her i januar og februar måned, for jeg mener, at arbejdsmarkedets parter har et behov for selv at finde ud af, hvad de vil hver for sig og måske også have nogle foreløbige, måske mere uformelle drøftelser med hinanden. Det er da også klart, at arbejdsmarkedets parter kan have en interesse i at få at vide, hvad det